

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 4.Pf.20.540/2024/7.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

iroda1 Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd1 ügyvéd)

ügyvéd címe1

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

iroda2 Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd2 ügyvéd)

ügyvéd címe2

iroda3 Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd3 ügyvéd)

ügyvéd címe2

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.P.20.317/2021/117.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.225.550 (kétfmillió-kétszázhuszonöt ezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított irányadó tényállás szerint a felperes (korábbi nevén cég1 Részvénytársaság) deviza - elsődlegesen svájci frank (CHF), kisebb részben euró (EUR) - alapú fogyasztói hitelek nyújtásával is foglalkozó, jelzálog-hitelintézetnek minősülő pénzügyi szolgáltató társaság, míg az alperes kereskedelmi bank, deviza alapú hitelek refinanszírozásával is foglalkozó gazdasági társaság.

[2] Az alperes (mint hitelező, Bank) és a felperes (mint adós, Üzletfél) között

2004. november hó 10. napján 900.000.000 forint (szám1. sz., szám1/1),

2006. augusztus hó 4. napján 2.000.000.000 forint (szám2. sz. szám2/2),

2008. március hó 8. napján 2.000.000.000 forint (szám3 sz., szám3/3)

hitelezése tárgyában később többszörösen módosított, számos biztosítékkal - így különösen a finanszírozott ingatlanok vonatkozásában a refinanszírozó Bank (alperes) javára bejegyzett önálló zálogjoggal és első ranghelyi jelzálogjoggal - biztosított refinanszírozási hitelszerződések (továbbiakban: refinanszírozási hitelszerződések) jöttek létre.

A felek 2008. augusztus hó 7. napján együttműködési megállapodást kötöttek a refinanszírozási szerződésekből eredő behajtási tevékenységgel, az önálló jelzálogjog érvényesítésével és a követelések behajtásával kapcsolatos feladatok tárgyában.

[3] A refinanszírozási hitelszerződésekkel nyújtott pénzügyi forrásokból a felperes fogyasztókkal önálló hitelviszonyt keletkeztető, svájci frank vagy euró deviza alapú elszámolású, ingatlan fedezet melletti fogyasztói kölcsönszerződéseket kötött.

[4] A hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 2016. évi CXII. törvényt (r.Hpt.) az otthonvédelemmel összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXXI. törvény 200/B. §-sal (végtörlesztési tv.) egészítette ki, melynek értelmében a fogyasztóval kötött deviza alapú kölcsönszerződés alapján teljesített teljes előtörlesztés (végtörlesztés) esetén a pénzügyi intézmény a végtörlesztés forint összegének meghatározásakor svájci frank esetén 180 HUF/CHF, euró esetén 250 HUF/EUR árfolyamot volt köteles alkalmazni.

[5] A felhívott jogszabály további rendelkezése értelmében a végtörlesztésre vonatkozó igénybejelentéskor - a törvényes feltételek fennállása esetén - a pénzügyi intézmény köteles a végtörlesztésre irányadó szabályok szerint a fogyasztóval elszámolni és a hiteljogviszonyt ennek megfelelően lezárni.

[6] A felperessel szerződő 23 fogyasztó élt a végtörlesztés lehetőségével. A felperes a végtörlesztési igényt előterjesztő fogyasztókkal az általuk felvett svájci frank alapú kölcsönrel 180 HUF/CHF átváltási árfolyamon számolt el, az érintett fogyasztók ezen árfolyam alkalmazásával előtörlesztették (végtörlesztették) a kölcsönszerződés alapján fennálló tartozásaikat. A felperes a végtörlesztéssel érintett fogyasztók alperes által refinanszírozott hitele okán az alperessel az alperes aktuális deviza eladási árfolyama alkalmazásával számolt el.

A felperes a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződések vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezéseiről szóló 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) 3. §-a alapján az alperes refinanszírozásában nyújtott kölcsönök árfolyamrésre vonatkozó semmis kikötése alapján a vele szerződő fogyasztókkal elszámolt, összesen 96.945.644 forintot vagy jóváírt, vagy visszafizetett a fogyasztóknak.

A felek közötti elszámolásra jelenleg is a refinanszírozási hitelszerződés eredeti rendelkezései alapján kerül sor, az alperes változatlanul a hitel folyósításának pénznemében (CHF) tartja nyilván a felperes tartozását és ennek alapján szedi be a felperessel szemben fennálló követeléseit.

[7] A felperes módosított keresetében kérte a felek között létrejött refinanszírozási hitelszerződések módosítását az általa megfogalmazott szerződéses rendelkezés keresetben írt szövegének beiktatásával. Másodrészt kérte az alperes kötelezését 48.472.822 forint és kamatainak az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül történő megfizetésére; harmadrészt elsődlegesen kérte az alperes kötelezését 176.797.402 forint és kamatainak az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül történő megfizetésére; míg másodlagosan - az elsődleges kereseti kérelem elutasításának esetére - kérte a felek között létrejött refinanszírozási hitelszerződések akként való módosítását, hogy a bíróság a szerződéses rendelkezések közé iktassa be a keresetében megfogalmazott rendelkezést. Kérte továbbá a peres eljárás megindításával felmerült 1.500.000 forint eljárási illetékből, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (2) bekezdése alapján meghatározott mértékű ügyvédi munkadíjból és az általa előlegezett szakértői díjból álló perköltsége megfizetésére kötelezni az alperest.

[8] A felperes az első kereseti kérelmét az r.Hpt. 200/B. § (1) bekezdésére és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (r.Ptk.) 241. §-ára alapította. Álláspontja szerint a jogszabály által biztosított lehetőséggel élő végtörlesztő fogyasztók szerződéseinek forrását biztosító refinanszírozási hitelszerződések módosítása oly módon indokolt, hogy az alperes a végtörlesztő fogyasztók teljesítéseit (végtörlesztéseit) azonos feltételekkel köteles felperesi teljesítésként elfogadni, azaz a felperes felé ugyanazon árfolyamot köteles alkalmazni, mint amilyen árfolyamot a felperes köteles alkalmazni a vele szerződő fogyasztók felé azzal, hogy az esetleges túlfizetést az alperes részére visszafizetni köteles. A refinanszírozási hitelszerződések módosításának az r.Ptk. 241. §-ban meghatározott feltételei fennállnak: a felek tartós jogviszonyban vannak (mely következik a refinanszírozott jellemzően 20 éves futamidejéből); a végtörlesztésre vonatkozó rendelkezés a felektől függetlenül bekövetkezett, ami előre nem látható körülménynek minősül; melynek a felek jogviszonyára gyakorolt hatása az ő lényeges, jogos érdekét sérti.

A második kereseti kérelmét a DH2 törvény 6. § (7) bekezdésére, az r.Ptk. 338. § (1) bekezdésére és a 301/A. § (2) bekezdésére alapította. Megítélése szerint a DH2 törvény 6. § (7) bekezdéséből következik, hogy a fogyasztói követelés teljesítéséért fennálló egyetemleges fizetési kötelezettségük miatt egymás között egyenlő arányban kötelesek viselni annak terheit is. Kizárólag ő tett eleget a fogyasztók felé fennálló elszámolási kötelezettségen alapuló fizetési kötelezettségnek, így az e címen kifizetett összeg és törvényes kamat részére történő megfizetésére köteles az alperes. 2015. március 1. és április 29. között 148 fogyasztói kölcsönszerződéshez kötődő elszámolási és fizetési kötelezettségének tett eleget, összesen 96.945.644 forintot fizetett ki, mely összeg fele (48.472.822 forint) a megtérítéséért egyetemlegesen felelős alperes terhére esik.

Elsődleges harmadik kereseti kérelmét az egyes fogyasztói kölcsönszerződések devizanemének módosulásával és a kamatszabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló 2014. évi LXXVII. törvény (DH3 törvény) 3. § (6) bekezdésére, valamint az r.Ptk. 301/A. § (2) bekezdésére alapította, utalva a DH3 törvény miniszteri indoklásában foglaltakra. Megítélése szerint ex lege szerződésmódosulás következett be a felek közötti refinanszírozási jogviszonyban, melyet az alperes törvénytörő módon figyelmen kívül hagyott, változatlanul svájci frank devizanemben - mellőzve a forintosítást - tartja nyilván a tartozását és ennek megfelelő magasabb összegben szedi be a refinanszírozási hitelszerződésekben fakadó vele szemben fennálló követeléseit. Erre tekintettel kérte az alperes kötelezését a kérelmezett időtartamban a DH3 törvény rendelkezései figyelmen kívül hagyásával beszédett magasabb és a törvényesen számított törlesztési kötelezettségek különbözetének és ezen összeg törvényes kamatának megfizetésére.

Másodlagos harmadik kereseti kérelmét a DH3 tv. 3. § (6) bekezdésére és 10. §-ára, valamint az r.Ptk. 241. §-ára és 301/A. § (2) bekezdésére alapította. Kérte a felek közötti szerződést azon rendelkezés szerződésbe iktatásával módosítani, hogy az alperes a felperes refinanszírozási hitelszerződésen alapuló tartozását a fogyasztói kölcsönszerződések forintosítására alkalmazott feltételekkel köteles forintra váltani és az alperes a tartozását ily módon nyilvánartani és beszédni.

[9] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperest az IM rendelet alapján számított perköltségének megfizetésére kérte kötelezni.

Az első kérelemmel kapcsolatban kiemelte, hogy fogyasztói minőség hiányában a felperes nem alapíthat jogot az r.Hpt. 200/B. § (1) bekezdésére, illetve ezen jogszabályhelyre hivatkozással nem kezdeményezheti a hitelszerződések bírósági úton történő módosítását sem, továbbá nem állnak fenn a bírósági úton történő szerződésmódosítás feltételei.

A második kereseti kérelemmel összefüggésben hangsúlyozta, hogy az r.Ptk. 338. § (1) bekezdése alapján az egyetemleges kötelezettség kizárólag akkor terheli egyenlő arányban a kötelezetteket, ha a jogviszonyukból más nem következik. Kiemelte az r.Ptk. 522. § (1) bekezdésében írtakat, valamint a Kúria gyakorlatát, miszerint a kölcsön jogviszony adósának visszafizetési kötelezettsége szempontjából a kölcsön felhasználásával kapcsolatos üzleti vállalkozások közömbösek, a kölcsön összegét lejáratkor vissza kell fizetni. A felperes által elszenvedett veszteségek nem a peres felek között létrejött jogviszonyból, hanem az attól független fogyasztói kölcsönjogviszonyból erednek, ugyanis a felperes a szerződéseiben már a szerződések megkötésének időpontjában tisztességtelennek minősülő kikötéseket alkalmazott. A DH2 törvény 6. § (7) bekezdése pedig a fogyasztóval szemben állapított meg egyetemleges kötelezettséget, az egyetemleges kötelezettek belső jogviszonyára azonban rendelkezést nem tartalmazott. A kereset összecszerűségét a felperes téves jogszabályi hivatkozással vezette le, figyelmen kívül hagyva a fogyasztókkal kötött szerződésében alkalmazott kamatmarzst.

A harmadik kereset elsődleges kérelmét azért kérte elutasítani, mivel a DH3 tv. 3. § (6) bekezdése szerinti szerződésmódosítás kizárólag arra az esetre vonatkozik, ha a fogyasztói kölcsönszerződés refinanszírozására jelzálog-hitelintézet által került sor, ugyanakkor a perbeli hitelszerződések a jelzálog hitelintézetet refinanszírozzák kereskedelmi bank által. Ezzel egyezően foglalt állást a bank is. A harmadik kereseti kérelem másodlagos kérelmének elutasítására vonatkozó ellenkérelmét az első kereseti kérelemmel azonos érvelésre alapította.

[10] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes - mint Üzletfél - és az alperes - mint Bank - között 2004. november hó 10. napján szám1 szám alatt, 2006. augusztus hó 4. napján szám2 szám alatt és 2008. március hó 6. napján szám3 szám alatt létrejött hitelszerződéseit az alábbi rendelkezés szerződésbe iktatásával módosította:

„ A hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 2016. évi CXII. törvény (r.Hpt.) 200/B § (1) bekezdésében meghatározott - 180 forint/svájci frank és 250.- forint / euro - végtörlesztési árfolyamon, a jogszabály által biztosított lehetőséggel élve végtörlesztő, Üzletféllel hiteljogviszonyban állt fogyasztók végtörlesztéseit Bank köteles az Üzletfél és Bank közötti hiteljogviszony vonatkozásában a Bank deviza eladási árfolyama és az r.Hpt. 200/B § (1) bekezdésében meghatározott árfolyam középértékének megfelelő árfolyamon a fogyasztók végtörlesztési időpontjával azonos teljesítési időponttal elszámolni az Üzletfél teljesítéseként, az Üzletfél - fogyasztói végtörlesztéseket követő - írásbeli igénybejelentésének közlését követő 15 napon belül. Amennyiben Üzletfél elszámolási igényét írásban bejelenti, úgy a bejelentés közlését követő 15 naptól fizetési kötelezettségei az elszámolandó összeggel csökkennek. A módosult fizetési kötelezettségeket meghaladó mértékben eszközölt teljesítések az Üzletfél részére az elszámolási igény bejelentését követő 15. nappal mint esedékességi időponttal visszajárnak.” Kötelezte továbbá az alperest 225.170.997 forint, valamint ezen összegből 48.472.822. forint után 2015. április hó 30. napjától, 176.698.175 forint után 2017. augusztus hó 16. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 %-kal növelt mértékű kamata megfizetésre.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest 7.764.913 forint - áfát is tartalmazó - perköltség megfizetésére.

[11] Az elsőfokú bíróság előrebocsájtotta: megítélése szerint a felek közötti jogügylet nem minősül átlagos, a felek mellérendeltségén és polgári jogi döntéseik autonómiáján alapuló szerződésnek, ugyanis a refinanszírozási hitelszerződések egyértelmű, eltérő értelmezést nem engedő feltételei alapján megállapítható, hogy a felperes mint kölcsönt nyújtó pénzügyi intézmény szerződéskötési szabadsága az alperes által elfogadott hitelkihelyezés önálló előkészítéséig terjedt, mert csak az alperes által teljes körben, azaz a szerződő fél (fogyasztó) személyére és a szerződés feltételeire kiterjedő elfogadott kölcsönszerződések megkötésére kerülhetett sor. Hangsúlyozta, hogy a devizahitelekre vonatkozó jogszabályalkotást, a DH törvények meghozatalát nem átlagos piaci kockázatok, hanem a polgári jog kereteit messze meghaladó társadalmi probléma kezelése indokolta. A devizahitelekre vonatkozó jogszabályok társadalmi háttere miatt pedig különös jelentőségűnek találta a DH törvényeknek az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezését, így a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte. A kereseti kérelmek vonatkozásában az alábbiak szerint foglalt állást.

[12] Első kereseti kérelem

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján arra a következtetésre jutott, hogy az r.Ptk. 241. §-ában írt, a szerződés bíróság általi módosításának feltételei fennállnak. A felek refinanszírozási hitelszerződésen alapuló jogviszonyát a fogyasztói kölcsönszerződések 20 évig terjedő futamidejére tekintettel tartós jogviszonynak minősítette, melyet alátámaszt, hogy több, mint egy évtizede megkötött szerződések jelenleg is hatályban vannak, a felperes továbbra is fizeti a törlesztőrészeket, a felek együttműködnek a fogyasztói kölcsönszerződésekkel összefüggésben felmerülő kérdésekben. Az r.Hpt. 200/B. §-ának beiktatása, mely lehetővé tette a fogyasztók rögzített árfolyamon való végtörlesztését, a felek jogviszonyában a szerződéskötést követően beállott lényeges változásnak minősül, mely érinti a felperest, ugyanis az átváltási árfolyamok különbségéből adódóan lényegesen kevesebb bevétele keletkezik, mint ugyanezen refinanszírozott hitelösszeg alapján az alperes felé fennálló fizetési kötelezettsége. E rendelkezés lényeges érdeksérelmet okozott a felperesnek. Hangsúlyozta, hogy a végtörlesztési törvény szerint a végtörlesztett fogyasztói kölcsönszerződések esetében kötelezően alkalmazandó rögzített árfolyam következtében a felperes csak jelentős többletköltséggel tudott eleget tenni az alperes felé fennálló refinanszírozási hiteltörlesztési kötelezettségének.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság az alperesnek - többek között - azt a hivatkozását sem, hogy a perbeli szerződésmódosítás lehetőségét a deviza alapú kölcsönszerződésekkel kapcsolatos perekben felmerült egyes elvi kérdésekről szóló 6/2013. Polgári Jogegységi Határozat (PJE határozat) kizárja. A határozat 7. pontja és indokolása szövegéből egyértelmű, hogy a jogszabállyal elvégzett szerződésmódosítással azonos körben kizárt a bírósági szerződésmódosítás lehetősége. Megítélése szerint e határozat a peres felek közötti refinanszírozási hitelszerződésre gyakorolt következményeinek levonását a felek közötti refinanszírozási hitelszerződés bírósági módosításának lehetőségét nem zárja ki. A végtörlesztési törvény ismerete esetében a felperes nem kötötte volna meg a szerződést, ugyanis az alperes refinanszírozásában nyújtott fogyasztói kölcsönök ezen jogszabályváltozás folytán nem nyújtottak fedezetet a felvett hitel törlesztésére. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felek méltányolható érdekeit pedig az szolgálja, ha egymás között egyenlő arányban viselik a felperes által folyósított és az alperes által refinanszírozott fogyasztói kölcsönök

rögzített átváltási árfolyamon történő végtörlesztésének következményeit, ezért elrendelte a perbeli szerződések kiegészítését a felperes által kért módon.

[13] Második kereseti kérelem

Az elsőfokú bíróság a DH2 törvény 6. § (7) bekezdéséhez fűzött miniszeri indoklásra is figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy a törvény egyértelmű kógens szabálya tartalmazza a DH2 törvény elszámolási szabályai alapján fennálló fizetési kötelezettségre vonatkozóan az alperes egyetemleges felelősségét. Rámutatott arra, hogy a felek közötti jogviszonyra éppúgy irányadó a kölcsönjogviszonyra vonatkozó általános szabályként az r.Ptk. 522. § (1) bekezdése, mint a DH2 törvény 6. § (7) bekezdése. A lex specialis derogat legi generali alapelvére figyelemmel az alperesnek a DH2 törvény 6. § (7) bekezdése alapján fennálló egyetemleges fizetési kötelezettségére vonatkozó jogszabály alkalmazhatóságát nem rontja le az r.Ptk. felek jogviszonyára irányadó általános rendelkezése, az r.Ptk. 522. § (1) bekezdése. Az elsőfokú bíróság így nem látta relevanciáját sem az r.Ptk. kölcsönszerződésre vonatkozó rendelkezései joggyakorlatának, sem a felek jogviszonyának erre tekintettel történő értelmezésének. Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a DH2 törvény hatálya a fogyasztói szerződésekre terjed ki. A felek a hitelszerződésekben nem tértek el a Ptk. 338. § (1) bekezdése alkalmazásától, nem rendelkeztek úgy, hogy a jogviszonyukhoz kötődő valamennyi költség kizárólag a felperest terheli. Mindezekre tekintettel - figyelemmel a cég2 aggálymentes szakvéleményére - e módosított kérelmének az elsőfokú bíróság helytadott.

[14] Harmadik kereseti kérelem elsődleges kérelme

Az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a „refinanszírozott fogyasztói kölcsönszerződésekre” vonatkozóan a jogszabály általánosságban rendelkezik úgy, hogy a jelzáloglevélről szóló 1997. évi XXX. törvény (Jhtv.) fogalom meghatározása szerinti „önálló zálogjog adásvételével, vagy refinanszírozási jelzáloghitel” nyújtásával történő refinanszírozás esetében van helye a refinanszírozás összegének a fogyasztói kölcsönszerződésre irányadó szabályoknak megfelelő forintosítására. Ezen értelmezést támasztja alá a szabályozás nyelvtani megfogalmazása is. Amennyiben bármi is indokolná, a forintosítási kötelezettség jelzálog-hitelintézetnek minősülő refinanszírozó pénzügyintézetekre történő szűkítését, úgy arra a törvény indokolásában szükségképpen ki kellett volna térni. Az alperes által hivatkozott bank1 aláírás nélküli bizonytalan eredetű „állásfoglalása” semmiben sem köti a bíróságot, azonban ezen állásfoglalás tartalmilag is alapvetően téves, ugyanis attól eltérően a jogszabályból és annak indoklásából is az következik, hogy a forintosítási jogszabályok célja nem az értékpapírpiacon védelme, hanem a forintosítási kötelezettség hatályának „a fogyasztói kölcsönszerződések és a refinanszírozás összefüggésére tekintettel” a refinanszírozó pénzügyintézetekre történő kiterjesztése. Ezen téves alapvetés téves következtetés levonására ad alapot, azaz a jogszabályból nem következik, hogy a jelzálog-hitelintézetnek minősülő refinanszírozókat terheli a forintosítási kötelezettség. Mindezek alapján jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy a DH3 törvény 6. § (7) bekezdése és 10. §-a alapján a törvény erejénél fogva 2015. február 1. és 2019. december 31. közötti időtartamban a refinanszírozott fogyasztási kölcsönökre irányadó szabályoknak megfelelően forintosítani volt köteles a felperes fennálló tartozását az alperes és ennek megfelelően a forintosított felperesi tartozás beszedésére volt jogosult, ezért az ezt meghaladóan beszedett összeg és kamatai visszafizetésére köteles az alperes. A bíróság szintén a cég2 aggálymentes szakvéleménye alapján hozta meg döntését.

Mivel a harmadik kereseti kérelem elsődleges igényének az elsőfokú bíróság helyt adott, a látszólagos keresethalmazatban másodlagosan előterjesztett igényt érdemben nem vizsgálta.

A perköltség tárgyában a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján határozott, a felperes pernyertességének mértékét 85, az alperesét 15%-os mértékűnek értékelve.

[15] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérte, továbbá a felperest az első- és másodfokú, mindösszesen 14.147.370 forint összegű perköltségben kérte marasztalni az IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján.

Másodlagos kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult és kérte, hogy az ítéltábla az IM rendelet alapján javára áfával növelten 6.382.456 forint másodfokú perköltséget állapítson meg.

Fellebbezése indokául előadta, hogy a felperes a Jht., valamint a Hpt. hatálya alatt működik, azonban a fogyasztóvédelmi rendelkezések alapján kíván mentesülni a vele szemben fennálló teljes kölcsön visszafizetési kötelezettsége alól. Mindkét peres félnek a fogyasztói jogállása ex lege kizárt. A kereset jogalapjaként megjelölt DH2 törvény 6. § (7) bekezdése, a DH3 törvény 3. § (2) bekezdése és az r.Hpt. 200/B. § (1) bekezdése fogyasztóvédelmi rendelkezés. E jogszabályok „szabályozási tárgyánál fogva nem térnek ki a peres felek jogviszonyára, így a peres felek jogviszonyát a törvények hatálybalépése még közvetett módon sem érinti.

[16] Az elsődleges kereseti kérelem körében rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság jogértelmezése alapjaiban téves, jogszabályba ütköző módon terjeszti ki az r.Hpt. 200/B. § (1) bekezdésének hatályát, figyelmen kívül hagyva a bírósági úton történő szerződésmódosítás körében kialakult kúriai ítélkezési gyakorlatot, a jogirodalmat és indokolás nélkül mellőzi a minisztérium neve mint a fogyasztóvédelemért felelős tárca autentikus jogértelmezését. A szerződéskötést követően beállott valamelyik fél lényeges jogos érdekét sértő változás a felek jogviszonyában nem következett be, az r.Hpt. 200/B. §-a a felek közötti jogviszony tekintetében semmilyen rendelkezést nem tartalmaz. E jogszabály a jelzálog-hitelintézet és a vele szerződést kötő fogyasztók jogviszonyában eredményezett változást. Hangsúlyozta, hogy a fogyasztóvédelmi tárgyú intézkedések hatálya nem terjeszthető ki egyedi bírói mérlegeléssel sem más célcsoportokra. Utalt a felperessel kötött hitelszerződések 13., illetve 3.8. pontjára, melyek alapján a felperesnek számolnia kellett a jogszabályváltozás folytán felmerülő, előre nem látható költségek viselésével. Hangsúlyozta, hogy a jogalkotó kizárólag a fogyasztói szerződéseket kívánta módosítani, a hitelezők forrásszerzéséhez kapcsolódó szerződéseket nem.

[17] Másodlagos kereseti kérelem

Fellebbezése indokául arra hivatkozott, hogy a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 tv.) 1. § (1) és (3) bekezdése, a 3. § (1) bekezdése, a DH2 törvény 6. § (7) bekezdése alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a DH2 törvény tárgyi hatálya csak és kizárólag a fogyasztói szerződésekre terjed ki, egyéb szerződésekre, így a perbeli hitelszerződésekre nem. Ezen értelmezést erősítette meg a minisztérium neve által írt levél is. A DH2 törvény 6. § (7) bekezdése a fogyasztókkal szemben keletkeztet egyetemleges kötelezettséget, melynek célja nem az elszámolásra kötelezett pénzügyi intézmény és az önálló zálogjog jogosultja közötti jogviszony rendezése volt, hanem a fogyasztó védelmét szolgálta a tömegesen fizetéseképtelenné váló jelzálog-

hitelintézetekkel szemben. Az r.Ptk. 338. § (1) bekezdése pedig kimondja az egyetemleges kötelezetteket - ha jogviszonyukból más nem következik - a kötelezettség egymás között egyenlő arányban terheli. A felekre a hiteljogviszonyokra irányadó jogszabályi rendelkezések, valamint a hitelszerződésekben rögzítettek az irányadók, nem pedig a DH2 törvény minősül lex specialisnak, hanem az egyetemleges kötelezettség tartalmára vonatkozó r.Ptk. szabálya. Irányadó, hogy a felek között az r.Ptk. 522. § (1) bekezdése szerinti hitelszerződések jöttek létre. A Kúria számos eseti döntésében rámutatott, hogy a kölcsönadott összeget a kölcsön lejáratakor mindig vissza kell fizetni, továbbá az üzleti kockázatvállalásból, illetve befektetéssel elérhető előnyök kívül esnek a felek között megállapíthatóan létrejött kölcsönügylet keretén. A kölcsönszerződésen alapuló visszafizetési kötelezettség szempontjából pedig közömbös, hogy az adósok a kölcsön összegét mire fordították, kinek adták. Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy az adós működését érintő ok - ideértve az adós partnereivel kötött érvénytelen szerződéseket is - nem mentesíti az adóst a kölcsön visszafizetési kötelezettsége alól. A felperes a fogyasztókkal megkötött hitelszerződéseiben érvénytelen kikötéseket alkalmazott és ebből fakadó pénzvisszafizetési kötelezettsége keletkezett az ügyfeleivel szemben, azonban a felperesi jelzálog-hitelintézet nem mentesíthető még részben sem az általa felvett teljes kölcsön visszafizetési kötelezettsége azért, mert tisztességtelenül járt el a fogyasztókkal szemben. Ezen igényét az általános polgári jogi elvek is kizárják [r.Ptk. 4. § (4) bekezdés].

[18] Harmadlagos kereseti kérelem

Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a DH3 törvény 3. § (6) bekezdésére, ugyanis e rendelkezésben írt két konjunktív feltétel közül egyik sem teljesült: az alperes nem jelzálog-hitelintézet, következésképpen a felperesnek nyújtott refinanszírozás nem tárgya e rendelkezésnek. A refinanszírozásra nem a Jht. szerinti önálló zálogjog adás-vételével vagy refinanszírozási jelzáloghitel nyújtásával került sor. Álláspontját igazolja az bank1 hivatalos honlapján nyilvánosan elérhető „a fogyasztói kölcsönszerződések refinanszírozási szerződéseinek Forintosítási törvény szerinti módosulása tárgyában” közzétett állásfoglalása is.

[19] Másodlagos fellebbezési kérelme indokául előadta, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 300. § (1), a 346. § (5) bekezdésének, valamint az igazságügyi szakértőkről szóló 2016. évi XXIX. törvény 47. § (6) bekezdését, mely jogszabálysértések az ügy érdemi eldöntésére is kihatottak. A jelen perben jogkérdésben kellett állást foglalni, mely szakértői bizonyítást nem igényel. Nem indokolt olyan kérdésben a szakértői bizonyítás elrendelése, amely nem marasztalásra, hanem jogalakításra irányul. A módosított elsődleges kereseti kérelem, valamint a harmadlagos kereseti kérelem látszólagos tárgyi keresethalmazatként előterjesztett része marasztalás iránti kérelmet nem tartalmazott, így az összecszerűségi kérdések tekintetében szakértői bizonyításnak nem volt helye.

Az elsőfokú bíróság megsértette indokolási kötelezettségét is, mivel az ellenkérelmének jogi indokolásában megjelenített érvek elutasításáról hiányosan vagy egyáltalán nem adott számot, a kereset megalapozatlanságát alátámasztó egyes bizonyítékokat elmulasztott értékelni.

[20] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte az alperes perköltségben történő marasztalása mellett.

Azzal érvelt, hogy a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok és tanúvallomások alapján megállapítható, hogy az alperesi refinanszírozási forrás felhasználása során felperes sohasem rendelkezett szerződési autonómiával. A felperes és a fogyasztók közötti szerződések kizárólag az alperes által megállapított tartalommal és formában voltak megkötöhetőek és az alperes által kijelölt értébecslő értébecslése is szükséges volt a forrás igénybevételével. Egyébként a felperessel fogyasztói kölcsönszerződéseket kötő személyek törlesztései is közvetlenül az alpereshez folytak be, neki ezek felett nem volt rendelkezési joga az adósságszolgálatának összege erejéig. A konkrét fogyasztói kölcsönügyleteket jóváhagyásra fel kellett terjeszteni az alpereshez és csak ezt követően volt lehetőség a forrás igénybevételére. Az alperes e körben a felperesi állításokat nem vitatta, a meghallgatott tanúk vallomását nem cáfolta. Mindezzel ellentétben áll az az alperesi hivatkozás, hogy a peres felek jogviszonya alperesi oldalról kizárólag hitelnyújtására, felperesi oldalról pedig annak visszafizetésére irányult és ezen kötelezettséget meghaladóan a felperes szabad kezét kapott volna a refinanszírozási összegek felhasználására. Az alperes tévesen hivatkozik arra, hogy fogyasztóvédelmi tárgyú jogszabályok alapján kívánja érvényesíteni igényét. Az elsődleges kereseti kérelem tekintetében soha nem állította, hogy a végtörlesztési törvény alkalmazandó lenne a jogviszonyukra. A kereset tárgya e körben bírósági szerződésmódosítási igény volt, így a bíróság egy előre nem látható, megváltozott körülménynek a felek tartós jogviszonyára gyakorolt hatását vizsgálta abból a szempontból, hogy a változás lényeges-e és a felperes lényeges jogos érdekét sérti-e. Tévesnek tartotta azt az alperesi érvelést, hogy egy bírósági szerződésmódosítás iránti igény esetében kizárólag a szerződést kötő felekre személyi hatállyal bíró jogszabály hatásainak vizsgálata lenne lehetséges.

A szerződéskötéskor számításba vehető kockázatok és a szerződésben allokált kockázat kérdésköre vonatkozásában az alperes számos eseti döntésre hivatkozott, azonban a felhívott eseti döntések a jelen ügyben nem relevánsak az eltérő tényállásuk miatt. A Fővárosi Ítéltábla Gf.40.515/2016/5. számú alperes által is felhívott eseti döntés indokolása rögzíti a visszterhes szerződések kölcsönös kockázatfelvállaló természetét, mint jogi sajátosságot. A felperesi álláspont szerint e kockázatvállalási elv érvényesülését célozta és eredményezte a felek szerződéseinek ítélettel történő módosítása, ugyanis az elsőfokú bíróság az előre nem látható, a gazdasági körülményektől teljesen független, a jogi környezetet drasztikusan megváltoztató jogalkotási tevékenység lényeges kihatásait egyenlő arányban telepítette a szerződő felekre.

Az alperes védekezése szerint a bírósági szerződésmódosításnak azért sincs helye, mert a felek szerződéseik az előre nem látható kockázatokról rendelkeztek, azokat a felperesre telepítették. E körben utal a keretszerződések 13. pontjára, mely rendelkezést hiányosan, lényeges mondatrészek elhagyásával idézte. Az alperes elmulasztotta e rendelkezésből azon kitétel idézését, miszerint „a banknak a szerződéskötéskor előre nem látható további költsége vagy fizetési kötelezettsége merül fel” szövegrészt. A teljes szövegrész vizsgálatával megállapítható, hogy a felek e pontban egyáltalán nem a felek tartós jogviszonyában beálló jövőbeli, előre nem látható bármely fél lényeges jogos érdekét sértő körülményváltozás esetére kívántak a kockázatok telepítéséről rendelkezni vagy a bírósági szerződésmódosítás lehetőségét kizárni. E rendelkezés egyoldalú szerződésmódosítási jogot biztosít az alperes részére annak érdekében, hogy a számára kedvezőtlen banki költségnövekedés esetén a kamat és díjfeltételek változásával éljen, így helyesen rögzítette az ítélet, hogy az alperes által hivatkozott rendelkezés semmilyen összefüggésbe nem hozható a bírósági szerződésmódosítás kérdésével.

A jogalkotói szerződésmódosítás és a bírói mérlegelés viszonya körében a felperes rámutatott arra, hogy a 6/2013. PJE számú döntés vonatkozásában az alperes a saját maga által felállított jogi állásponttal szállt vitába, ugyanis a felperes nem kérte a devizahiteles törvények személyi

hatályának vagy alkalmazási körének kibővítését és nem kérte, hogy a bíróság a jogalkotótól eltérően végezze el fogyasztói szerződések módosítását.

[21] A második kereseti kérelem tekintetében a felperes osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, kiemelve, hogy a minisztérium neve által kiadott levél sem tartalmaz olyan megállapítást, miszerint a kölcsönt folyósító és refinanszírozó viszonylatában kizárt az egyetemlegesség szabályainak alkalmazása. Mindebből következik, hogy az egyetemleges felelősség Ptk.-ban rögzített általános szabályai irányadók. Hangsúlyozta, hogy az elszámolási törvény szerint tisztességtelennek minősített rendelkezéseket az alperest által előírt és alkalmazandó szerződések tartalmazták, e körben az alperesnek jóváhagyási kötelezettsége volt.

[22] A harmadlagos kereseti kérelem tekintetében arra hivatkozott, hogy az alperes fellebbezésében (15. oldal 86. pont) kiegészíti a jogszabály szövegét, azonban a pontosan idézett szövegből az alperes által előadottak nem olvashatók ki. Az alperes tévesen sérelmezte az bank1 állásfoglalásának mellőzését, ugyanis az bank1 honlapján is szerepel, hogy az állásfoglalás nem tekinthető kötelező erejűnek, a benne foglaltaknak más hatóságra, bíróságra nézve nincs kötelező ereje, így az elsőfokú bíróságnak meg volt a lehetősége, hogy ne ossza az ellenkérelemben, illetve az bank1 állásfoglalásban írt értelmezést.

A felperes megítélése szerint jogkérdésben nem került sor szakértő kirendelésére. A második és harmadik kereseti kérelem tekintetében pedig azért, mert az alperes vitatta a pénzfizetésre irányuló kereseti kérelem összecszerűségét. Az első kereseti kérelem tekintetében a szakértői bizonyításnak kizárólag annyiban van relevanciája, hogy szakértői módszerekkel alátámasztotta azt az állítását, miszerint a végtörlesztési törvény mint megváltozott körülmény olyan jelentős és rá nézve súlyos hátrányt jelentő változást okozott, melynek előre látása esetén nyilvánvalóan nem kötötték volna meg a szerződést. Az elsőfokú eljárásban az alperes nem ellenezte a szakértői bizonyítást, a szakértőhöz kérdéseket indítványozott, továbbá kérte a szakértői vélemény kiegészítését is.

Az elsőfokú bíróság ítéletét kellően indokolta, e körben tett alperesi érvek alaptalanok.

[23] A fellebbezés nem alapos.

[24] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a releváns tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogkövetkeztetése is helytálló. Az ítéltábla a döntéssel és annak indokaival is lényegében teljes mértékben egyetért, azt kiegészíteni nem kívánja. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[25] Első kereseti kérelem

A felperes e kérelmét az r.Hpt. 200/B. § (1) bekezdésére, valamint az r.Ptk. 241. §-ára alapította. Az r.Hpt. rendelkezése szerint a Magyarország területén lévő lakóingatlanon alapított zálogjog vagy a Magyarország 2005. évi költségvetéséről szóló 2004. évi CXXXV.

törvény 44. §-a alapján vállalt állami készfizető kezesség fedezetével fogyasztóval kötött deviza alapú kölcsönszerződés alapján teljesített teljes előtörlesztés, illetve a fogyasztóval kötött deviza alapú, lakóingatlanra vonatkozó pénzügyi lízingszerződés alapján fennálló teljes finanszírozási összeg és maradványérték megfizetése (a továbbiakban: végtörlesztés) esetén a kölcsönszerződésből, illetve pénzügyi lízingszerződésből (a továbbiakban együtt: kölcsönszerződés) eredő pénzkölcsön nyújtásból vagy pénzügyi lízingből eredő követeléssel (a továbbiakban: kölcsön) rendelkező pénzügyi intézmény – amennyiben a (2) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek – a végtörlesztés forint összegének meghatározásakor svájci frank esetén 180 HUF/CHF, euró esetén 250 HUF/EUR, japán jen esetén 200 HUF/100 JPY árfolyamot alkalmaz.

[26] E jogszabályi rendelkezés alapján a felperessel hitelszerződést kötő fogyasztók közül többen végtörlesztéssel éltek, melynek eredményeként a felperesnek az alperes felé megfizetett tartozása lényegesen magasabb volt, mint amit a fogyasztók a felperes javára, de az alperes számlájára valóban megfizettek. A felperes ennek kiküszöbölése céljából kérte az alperessel megkötött hitelszerződések módosítását az r.Ptk. 241. §-a alapján.

[27] Az elsőfokú bíróság az r.Ptk. 241. §-ának és a perben feltárt adatok összevetése alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy e rendelkezés normaszövege szerinti három konjunktív feltétel bekövetkezett, ugyanis a felek között tartós jogviszony áll fenn, a jogszabály-változással a szerződéskötést követően lényeges körülmény következett be a felek jogviszonyában, továbbá az ennek folytán előállt helyzet a felperes lényeges jogos érdekét sérti.

[28] Az alperes helyesen hivatkozott a fellebbezésében a törvény indoklására, miszerint az r.Hpt. 200/B. § (1) bekezdésének célja, hogy „a lakáscélú devizahitelezés hátrányos következményeit elszenvedő, kiszolgáltatott célcsoport élhessen a végtörlesztés lehetőségével.” Azzal az alperesi felvetéssel is egyetért az ítéltábla, hogy egyik peres fél sem minősül fogyasztónak, azonban a felperes e rendelkezés alapján köteles volt elszámolni a végtörlesztést vállaló, vele szerződéses jogviszonyban álló fogyasztóval. Így alappal érvelt azzal, hogy e jogszabályváltozás a felek jogviszonyában a szerződéskötést követően beállott lényeges változásnak minősül, továbbá arra is, hogy e rendelkezés jelentős érdeksérelmet okozott részére.

Az ítéltábla sem osztotta az alperes álláspontját, miszerint a perbeli hitelszerződések 13., illetve 3.8. pontjai alapján a felperesnek számolnia kellett volna e jogszabályváltozás folytán felmerülő költségekkel, ugyanis e rendelkezések teljes szövegéből - nem pedig kizárólag az alperes által saját perbeli érdekének megfelelően kiemelt részeiből - az állapítható meg - ahogy arra a felperes az ellenkérelmében is rámutatott -, hogy az alperes egyoldalúan jogosult választása szerint a hitel kamat-, illetve díjfeltételeit módosítani a kedvezőtlen banki költségnövekedés esetén. Így e kitételnek relevanciája nem volt. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen indokolta azt is, hogy a PJE határozatra való alperesi hivatkozás miatt nem helytálló ([47]-[49] bekezdés), ezen okfejtéssel az ítéltábla egyetért.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy a felperes az alperes szoros kontrollja alapján végezte tevékenységét.

[29] Második kereseti kérelem

A felperes e kereseti kérelmében a DH2 törvény 3. § (1) és (2) bekezdése alapján számított összeg és az alperes felé fizetett összeg különbözete felének megfizetését kérte figyelemmel a DH2 törvény 6. § (7) bekezdésére. E rendelkezés szerint a fogyasztói követelés alapján keletkező fizetési kötelezettség teljesítéséért az elszámolásra kötelezett pénzügyi intézménnyel egyetemlegesen felel a fogyasztóval szemben az a pénzügyi intézmény is, amely nem elszámolásra kötelezett, de a fogyasztói kölcsönszerződésre tekintettel alapított önálló zálogjog jogosultja. Keresetében hivatkozott az r.Ptk. 338. § (1) bekezdésére is.

[30] Az alperes fellebbezésében tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a DH2 törvény 6. § (7) bekezdésében írtak kizárólag a felperes által megkötött fogyasztói szerződésekre terjedt ki, a perbeli hitelszerződésekre nézve semmilyen hatása nincs. A minisztérium nevenak levele szerint „...ettől független kérdés az elszámolásra kötelezett pénzügyi intézmény és a refinanszírozó (az önálló zálogjog jogosultja) egymás közötti szerződéses viszonya, melyre a DH2 törvény szabályozási tárgyánál fogva nem tér ki”. Nem vitás az sem, hogy a DH2 törvény 6. § (7) bekezdésének célja elsődlegesen a fogyasztó védelmét szolgálja: a tömegesen fizetéseképtelenné váló jelzálog hitelintézetek mellett az önálló zálogjog jogosultjának bevonásával is biztosítsa a fogyasztói követelés megtérülését. Azonban e rendelkezésből, valamint az r.Ptk. 338. § (1) bekezdéséből helyesen vonta le - és indokolta - azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a fogyasztóval szembeni elszámolást követően jóváírt összeget a felek egyetemlegesen viselik. Nem következik ugyanis a felek jogviszonyából más megosztási arány, mint ahogy ilyen megosztás következik például a közös károkozók jogviszonyából.

Az ítéltábla tisztában van az r.Ptk. kölcsönre vonatkozó szabályaival, valamint az azzal kapcsolatos kúriai gyakorlattal, azonban a peres feleknek az elsőfokú ítéletben részletesen taglalt speciális jogviszonyára tekintettel a jelen esetben nem irányadók.

[31] Harmadik kereseti kérelem

A felperes e kérelmét elsődlegesen a DH3 törvény 3. § (6) bekezdésére alapította. Ezen rendelkezés alapján 2015. február 1. és 2019. december 31. között 176.797.402 forinttal több összeget szedett be tőle az alperes annak következtében, hogy a DH3 törvény rendelkezései alapján nem forintosította a tartozását, azt svájci frankban tartja nyilván.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az a „refinanszírozott fogyasztói kölcsönszerződésekre” általánosságban rendelkezik úgy, hogy a Jhtv. fogalommeghatározása szerinti „önálló zálogjog adásvétel vagy refinanszírozási jelzáloghitel” nyújtásával történő refinanszírozás esetében van helye a refinanszírozás összegének a fogyasztói kölcsönszerződésre irányadó szabályoknak megfelelő forintosításra. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben is, hogy a Jhtv. rendelkezéseire történő utalás kizárólag a refinanszírozási jelzáloghitel fogalmának meghatározására szolgál [Jhtv. 5. § (1)], e rendelkezésből egyéb következtetés nem vonható le. A DH3 törvény szabályozza, hogy refinanszírozás esetében kinek kell fizetnie, így helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre is, hogy az alperesnek a felperes felé fizetési kötelezettsége keletkezett.

Az ítéltábla az bank1 2015. július 31. napján kel ajánlásával kapcsolatban nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint az abba foglalt jogértelmezés nem bank1 ajánlás, hanem pusztán egy aláírás nélküli bizonyítatlan eredetű „állásfoglalás”. Az bank1 ajánlásait a honlapján közzéteszi, azok mindenki számára elérhetők, az adott kérdésben az bank1-nek a közzététel időpontjában elfoglalt álláspontját tükrözik. Azzal azonban egyetértett az ítéltábla, hogy az ajánlások nem kötik a bíróságot ([77] bekezdés).

[32] Mindezek kiemelésével az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

[33] Az alperes másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte eljárási szabálysértésekre hivatkozással.

Az elsőfokú bíróság a perben igazságügyi szakértői bizonyítást rendelt el, ugyanis az alperes vitatta az első kereseti kérelemben állított felperesi jelentős érdeksérelmet, a második és a harmadik kereseti kérelemben pedig a megjelölt követelés összegét. E kérdések tisztázása végett helye volt a perben igazságügyi szakértői bizonyításnak, az az alperes ellenkérelmére tekintettel nem volt mellőzhető.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is teljes mértékben eleget tett, az maradéktalanul megfelel a jogszabályban írt követelményeknek. Részletesen kitért a keresetben és az ellenkérelemben foglalt, az ügy eldöntése szempontjából releváns kérdésekre, a bizonyítékokat okszerűen, a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján értékelte. Ezért az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése nem szükséges, nem történt az elsőfokú eljárás során olyan lényeges szabálysértés, ami az ügy érdemi eldöntésére kihatott volna (Pp. 381. §).

[34] Az alperes fellebbezése nem volt alapos, így köteles a felperes a másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján. A felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét az ítéltábla az IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg (a másodfokú eljárás tárgyának értékére 225.770.997 forint).

Budapest, 2024. január 16.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró